

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΚΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 2 Νοεμβρίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 44

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ὅπως δὴποτε, ἂν οἱ αἰχμαλῶτοι ἤθελον νὰ μεταχειρισθοῦν βίαν πρὸς ἀπελευθέρωσιν των, θὰ ἐξετίθεντο εἰς βιαιοπραγίας, τὰς ὁποίας καλλίτερον ἦτο νὰ ποφύγουν.

Τὸ μόνον που εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, εἶνε νὰ ἐλθωμεν εἰς συνεννόησιν μὲ τὸν Μπάρμπα-Καθρέπτην, καὶ νὰ τον παρακαλέσωμεν νὰ μας ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν.

Τῷ ὄντι, δὲν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχουν ἀκράσιν ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, τὸν Μξέλο-Τάλα-Τάλα, ἐκτὸς μόνον ἂν ἦτο ἀπηγορευμένον εἰς τοὺς ξένους νὰ τεχνίζουν τὸ σεπτὸν πρόσωπόν του. Ἀλλὰ, καὶ ἂν κατάρθοναν νὰ τον ἴδουν, πῶς νὰ συνομιλήσουν, πῶς νὰ ανταλλάξουν ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις; Οὔτε εἰς κογγικὴν γλῶσσαν δὲν θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ συνεννόησις... Ἐπειτα θὰ ἐπετύγχανον ἐκεῖνο ποῦ ἤθελαν; Ὁ βασιλεὺς θὰ τοὺς ἄφινεν ἐλευθέρους;

Διὰ ν' ἀπαντήσουν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν διὰ ποῖον λόγον οἱ Βάγγδοι τοὺς ἐκράτουν αἰχμαλῶτους. Καὶ ἂν, — ὅπως ὑποπτεύοντο, — τοὺς ἐκράτουν διὰ νὰ μείνῃ μυστικὴ ἀπὸ τὸν ἐπίλοιπον κόσμον ἡ ὑπάρξις τῆς ἀγνώστου ἐκείνης φυλῆς εἰς τὰ βάθη τοῦ Μεγάλου Δάσους;

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Τζὼν Κόρτ, ἡ αἰχμαλωσία αὕτη εἰς τὸ ἐναέριον χωρίον εἶχε καὶ τὴν καλὴν τῆς ὅψιν, διότι ἐξ αὐτῆς θὰ ὠφελεῖτο πολὺ ἡ ἐπιστήμη τῆς συγκριτικῆς ἀνθρωπολογίας, καὶ ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος θὰ συνεκινεῖτο ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν μιᾶς νέας φυλῆς. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐτελείωναν αὐτὰ ὅλα; καὶ μὲ τί τρόπον θάνα-

κοῖνουν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀνακάλυψιν των;

—Νὰ με πάρῃ ὁ διάβολος ἂν ξεύρω τίποτε! ἀπήντα ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ὁ ὁποῖος δὲν ἤσθανετο ἐντὸς τοῦ τὴν κλίσιν κανενὸς Γκάρνερ ἢ Γιοχάουζεν.

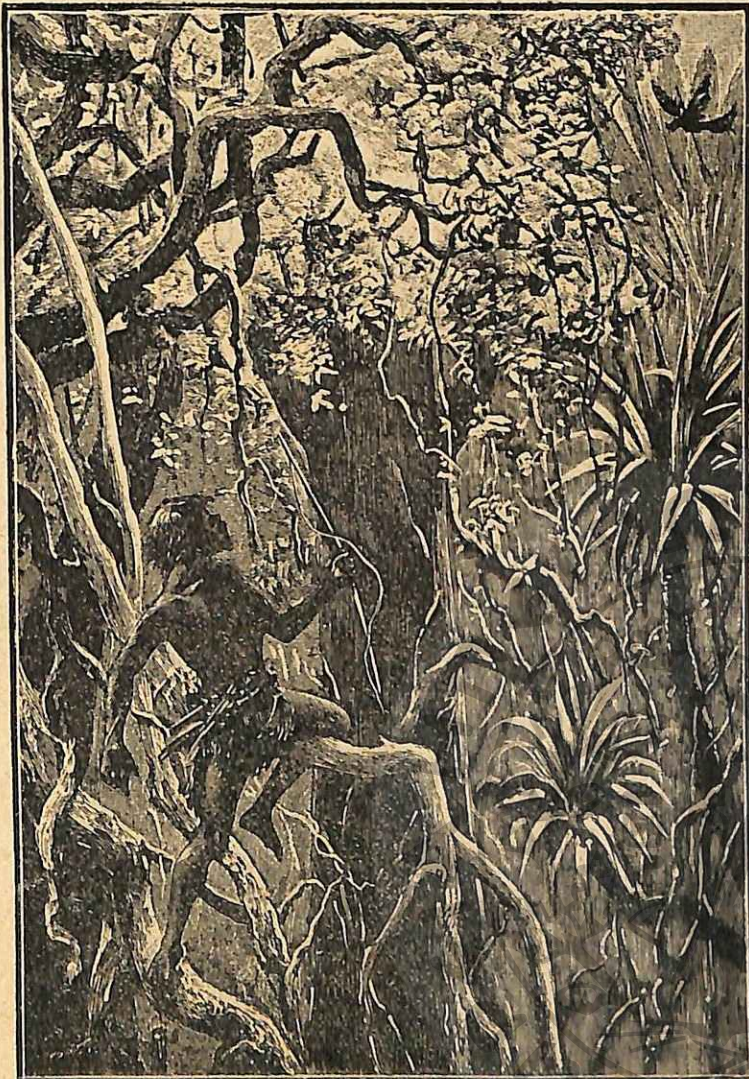
Ὅταν καὶ οἱ τρεῖς, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Λάγκα, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν καλύβην των, παρετήρησαν ἐκεῖ μερικὰς μεταβολάς, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἐξέπληξαν ἰδιαίτερώς.

Καὶ ἐν πρώτοις, ἕνας Βάγγδος κατεγίνετο νὰ «σιγυρίσῃ τὸ δωματίον», — ἂν ἠμποροῦμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν πάρα πολὺ εὐρωπαϊκὴν αὐτὴν φράσιν. Ἀλλως τε ὁ Τζὼν Κόρτ εἶχεν ἤδη παρατηρήσῃ, ὅτι οἱ πρωτογενεῖς αὐτοὶ εἶχον τὸ ἐνστικτὸν τῆς καθαριότητος, τοῦ ὁποίου τὰ περισσότερα ζῷα εἶνε ἐστερημένα. Ἄν εἰσιγύριζαν τὰ δωματία των, ἔκαμναν ὅμως καὶ τὴν τοῦ α λ έ τ τ α ν των, ὁ δὲ Λι Μάι ἦτο καθαρῶτα ἐν-

δεδωμένος. Σωροὶ χόρτου ξηροῦ εἶχον ἀποτεθῇ εἰς τὸ βάθος τῆς καλύβης· καὶ ἐπειδὴ ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοὶ του δὲν μετεχειρίσθησαν ἄλλο στῶμα ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τοῦ κερβανίου, τοῦτο κατ' οὐδὲν μετέβαλλε τὰς ἐξείς των.

Ἐκτὸς τούτου, διάφορα ἀντικείμενα εἶχον τοποθετηθῇ εἰς τὰς γωνίας, κατὰ γῆς, διότι ἡ ἐπίπλωσις δὲν περιελάμβανε οὔτε τραπέζια οὔτε καθίσματα, — μερικὰ μόνον χονδρεῖς δὴ σκεύη, δοχεῖα καὶ στάμνας ἐγγχωρίου κατασκευῆς. Ἐδῶ καρποὶ διαφόρων εἰδῶν, ἐκεῖ τεμάχιον ὄρουκος, προωρισμένον νὰ ψηθῇ ἐπὶ ἐσχάρας. Τὸ ὠμὸν κρέας δὲν ἀρμόζει εἰμὴ εἰς ζῷα σαρκοφάγα, καὶ εἶνε σπάνιον νὰ εὕρῃ κανεὶς, καὶ εἰς τὰς χαμηλοτέρως βαθμίδας τῆς ἀνθρωπολογικῆς κλίμακος, ὅντα τρεφόμενα ἀποκλειστικῶς δι' αὐτοῦ.

— Ὅποιος ἤξεύρῃ νὰ νάπτῃ φωτιάν, εἶπεν ἀποφθεγματικῶς ὁ

«Κυνηγοῦντες κτηνὰ, ἐπὶ τῶν δένδρων, τὰ ἐρέουσιν διὰ μικρῶν βελῶν, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἀπετύγχανον.» (Σελ. 346, στ. γ')

Τζών Κόρτ, τήν μεταχειρίζεται διά νά ψήνη τήν τροφήν του. Δέν μου φαίνεται λοιπόν παράξενον, ἂν οἱ Βάγδοι τρέφονται μέ κρέας ψημένον.

Πραγματικῶς, ἐξῶθεν τῆς καλύθης, ὑπῆρχεν ἀναμμένη μικρά πυρά, ὁ καπνὸς τῆς ὁποίας ἀνῆρχετο πρὸς τὸ φύλλωμα τοῦ δένδρου, τὸ ὁποῖον ἐσκίαζε τήν καλύθην.

Τὴν στιγμήν. καθ' ἣν εἰσῆλθον οἱ τέσσαρες, ὁ Βάγδης διέκοψε τὴν ἐργασίαν του.

Ἦτο νεανίας, περίπου εἰκοσαετής. μ' ἐξυπνὴν φυσιογνωμίαν καὶ μέ κινήματα ζωηρά. Ἐδεῖξε διὰ τῆς χειρὸς τὰ διάφορα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχε φέρῃ. Μεταξὺ τῶν πραγμάτων αὐτῶν, ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὁ Τζών Κόρτ καὶ ὁ Κάμης, — φαντάζεσθε μέ πόσῃ χαράν, — εἶδον καὶ τὰς καραμβίνας των, αἱ ὁποῖαι ναὶ μὲν ἦσαν ὀλίγον ἐσκωριασμένοι, ἀλλ' ἠδύνατο νά καθαρισθῶσιν εὐκόλως.

— Καλῶς τες τες παλῆές μας φιληνάδες! Μὲ τὸν καιρὸ! ἐφώνησεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Πῶς θὰ ἤμποροῦσαν νά μας χρησιμεύσουν πολὺ, προσέθεσεν ὁ Τζών Κόρτ, ἂν εἶχαμε καὶ τὴν φυσιογνωμίαν μας!

— Νά την! ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγός, δεικνύων τὴν μεταλλινὴν θήκην ἀριστερᾶ, πλησίον τῆς θύρας.

Ἐνθυμεῖσθε, ὅτι τὴν θήκην ταύτην, καθὼς καὶ τὰ ὅπλα, ὁ Κάμης εἶχε τὴν ἐτοιμότητά καὶ τὴν δεξιότητα νά σφενδονίσῃ ἐπὶ τῶν βράχων τοῦ φραγμοῦ, καθ' ἣν στιγμήν ἡ σχεδία προσέκρουσεν. Ἐκεῖθεν οἱ Βάγδοι τα παρέλαβον καὶ τα μετεκόμισαν εἰς τὸ χωρίον.

— Ἀφοῦ μᾶς δίδουν ὅπως τὰς καραμβίνας μας, παρετήρησεν τότε ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, γνωρίζουν ἄρά γε εἰς τί χρησιμεύουν τὰ πυροβόλα ὅπλα;

— Ἀγνοῶ, ἀπεκρίθη ὁ Τζών Κόρτ· φαίνεται ὅμως νά γνωρίζουν, ὅτι δέν ἔχουν τὸ δικαίωμα νά κρατήσουν ξένον πρᾶγμα, καὶ αὐτὸ ἤδη μαρτυρεῖ ὑπὲρ τῆς ἠθικότητός των.

Ἀδιάφορον ἡ ἐρώτησις τοῦ Μὰξ Οὐμπέρ δέν ἔπαυε νά εἶνε σπουδαία.

— Κέλλο! . . . Κέλλο! . . .

Ἦ λέξις αὕτη ἀντήχησε καθαρώτατα καὶ ἐπανειλημμένως, ὁ δὲ νεαρὸς Βάγδης, προσέρων αὐτήν, ὕψωνε συγχρόνως τὴν χεῖρα μέχρι τοῦ μετώπου του καὶ ἤγγιζε τὸ στήθος του, ὡς ἂν ἤθελε νά εἴπῃ:

— Ὁ Κέλλο! . . . εἰμαι ἐγώ!

Ὁ Τζών Κόρτ ἐσκέθη ὅτι τοῦτο θὰ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ νέου του ὑπηρετοῦ, καὶ πραγματικῶς, ὅταν τὸ ἐπανέλαβε καὶ αὐτός, ὁ Κέλλο ἐξεδήλωσε τὴν χαρὰν του διὰ παρατεταμένου γέλωτος.

Διότι ἐγελοῦσαν οἱ πρωτογενεῖς οὗ-

τοι, καὶ ἦτο ἀξιοσημείωτον τὸ πρᾶγμα ὑπὸ ἀνθρωπολογικὴν ἐποψίν. Τφόντι, οὐδὲν ἂν κατέχει τὴν ιδιότητα ταύτην, ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου. Μόνος ὁ ἀνθρώπος εἶνε ζῶον γελαστικόν. Ἰχνη γέλωτος, ἢ μᾶλλον μειδιάματος, παρετηρήθησαν καὶ εἰς μερικὰ ἐκ τῶν νοσημονεστέρων ζῶων, εἰς τὸν σκύλον παραδείγματος χάριν. Ἀλλὰ τὸ μειδιάμα τῶν ζῶων ἐκδηλοῦται ἀπλῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἴσως εἰς τὴν γωνίαν τῶν χειλέων, δέν ἔχει δὲ καμμίαν σχέσιν μέ τὸν γέλωτα, μέ τὸν καγχασμὸν τὸν ἀνθρώπινον.

Ἐκτὸς τούτου, οἱ Βάγδοι δέν εἶχον καὶ ἓν ἄλλο ἐνστικτὸν, κοινὸν σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ τετράποδα: νά ὀσφραίονται δηλαδὴ τὰ τρόφιμά των πρὶν τὰ βάλουν εἰς τὸ στόμα, καὶ νὰ ριχίζον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τοῖς ἀρέσει περισσότερο.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὑπὸ ποίους ὄρους ἐμελλον νά ζήσουν οἱ δύο φίλοι, ὁ Λάγκας καὶ ὁ ὁδηγός. Ἦ καλύθῃ ἐκεῖνη δὲν ἦτο φυλακή. Ἦδύνατο νά ἐξέρχωνται καὶ νά εἰσέρχωνται κατὰ βούλησιν. Μόνον νά φύγουν ἀπὸ τὸ Νγκάλα θὰ τοῖς ἦτο ἀπηγορευμένον, — περὶ τούτου ἦσαν βέβαιοι, — ἐκτὸς ἂν ἐλάμβανον τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, τὸν Μζέλς-Τάλα-Τάλα, τὸν Μπάρμαν μέ τὰ γυαλιά. . . Ὅπωςδὴποτε, τοῦλάχιστον πρὸς τὸ παρόν, ἔπρεπε νά ὑποταχθῶν εἰς τὴν τύχην των ἀγογγύστων, καὶ νὰ ποφασίσουν νά ζήσουν εἰρηνικῶς εἰς τὸ ἐναερίον ἐκεῖνο χωρίον.

Ἀλλως τε, ὑπὸ μίαν ἐποψίν, ἡ τύχη των δέν ἦτο καὶ τὸσον δεινὴ, διότι οἱ Βάγδοι ἐφαίνοντο ἡμεροί, ἀγαθοί, εἰρηνικοί, καὶ ὀλιγώτερον περιέργοι ἀπὸ οἰονδήποτε τῶν ἀγρίων λαῶν τῆς Ἀφρικῆς ἢ τῆς Αὐστραλίας. Τφόντι, ἡ παρουσία δύο λευκῶν καὶ δύο ἰθαγενῶν τοῦ Κόγγου, δέν τοὺς ἐξέπληττεν ὅσον θὰ ἐξέπληττεν ἓνα ἄγριον τῆς Ἀφρικῆς. Τοὺς ἄφινεν ἀδιαφόρους, καὶ δι' αὐτὸ δέν ἐγίνοντο διόλου ἀδιάκριτοι καὶ ὀχληροί. Ἐφαίνοντο ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τῶν ἐλάττωμα ἄλλων λαῶν, καὶ πολιτισμένων ἀκόμη: τὴν περιέργειαν. Δέν ἔχασαν μέ τὸ τίποτε, δέν ἦσαν διόλου κερκῆνες.

Ἀκροβάται ὅμως πρώτης τάξεως!

Ἦτο θαυμαστὴ ἀληθὺς ἡ εὐκίνησις, μέ τὴν ὁποίαν ἀνερριχῶντο εἰς τὰ δένδρα, ἐπηδοῦσαν, ἵπταντο μᾶλλον, ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, κατήρχοντο ἢ ἀνῆρχοντο τὴν μεγάλην κλίμακα τοῦ Νγκάλα. Κανεῖς εὐρωπαῖος δέν θὰ ἠδύνατο νά συγχρηθῇ πρὸς αὐτοὺς κατὰ τὴν γυμναστικὴν δεξιότητα, καὶ θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νά κατασχύνουν οἰονδήποτε ἀκροβάτην ἐξ ἐπαγγέλματος.

Ἐκτὸς τῶν φυσικῶν τούτων προτερημάτων, οἱ Βάγδοι διεκρίνοντο καὶ διὰ τὴν σκοπευτικὴν των δεινότητα.

Κυνηγοῦντες πτηνά, ἐπὶ τῶν δένδρων, τὰ ἐφένεον διὰ μικρῶν βελῶν, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἀπετούγγανον. Τὴν αὐτὴν εὐστοχίαν βεβαίως θὰ ἐπέδεικνυν, ὅταν ἐκυνηγοῦσαν δορκάδας, ἄλλας, ἀντιλόπας, ἴσως δὲ καὶ βουβάλους ἢ ρινοκέρους εἰς τὰς γειτονικὰς λόχμας. Ἐκεῖ ὁ Μὰξ Οὐμπέρ ἐπεθύμει πολὺ νά τοὺς συνάδου, τῶσον διὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν κυνηγετικὴν τὸν δεξιότητα ὅσον καὶ διὰ νὰ ποπειραθῇ καμμίαν δραπέτευσιν. . .

Ναί, οἱ αἰχμαλῶτες ἄλλο δέν ἐσκέπτοντο, εἰμὴ πῶς νὰ δραπετεύσων. Ἀλλ' ἡ φυγὴ δέν ἦτο δυνατὴ παρὰ διὰ τῆς κλίμακας, καὶ ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος ἴσταντο πάντοτε φρουροί, ἔνοπλοι Βάγδοι, τῶν ὁποίων θὰ ἦτο δύσκολον νά διαφύγουν τὴν ἀγρυπνον προσοχήν.

Πολλάκις ὁ Μὰξ Οὐμπέρ ἐπεθύμησε νά πυροβολήσῃ κατὰ τῶν πτηνῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἄφθονα ἐπὶ τῶν δένδρων, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι τοῦ ἐναερίου χωρίου ἔκαμναν μεγάλην κατανάλωσιν. Ἀλλὰ καθημερινῶς παρείχετο εἰς τοὺς αἰχμαλῶτας ἄφθονον θήραμα, καὶ προπάντων κρέας διαφόρων ἀντιλόπων, ὄρυκτος, ἰνγυάλας, βῆτερμποκ καὶ ἄλλων, ἀφθόνων εἰς τὸ δάσος τοῦ Οὐμπάγκη. Ὁ ὑπηρετὴς των Κέλλο δέν ἄφινε νά τοὺς λείψῃ τίποτε. Καθημερινῶς ἀνενέονε τὴν προμήθειαν τοῦ ὕδατος διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ νοικοκυρίου, καὶ τὴν προμήθειαν τῶν καυσόξυλων διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἐστίας.

Ἀλλως τε, μεταχειριζόμενοι τὰς καραμβίνας ὡς κυνηγετικὰ ὅπλα, θὰ πετοῦτο δέν ἦτο φρόνιμον. Καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ τηρήσουν τὸ μυστικὸν τοῦτο, καὶ δοθείσης εὐκαιρίας, νά τας χρησιμοποιοῦν ὡς ὅπλα ἐπιθετικὰ ἢ ἀμυντικά.

Εἰς τοὺς αἰχμαλῶτους ἐδίδετο κρέας, διότι καὶ οἱ Βάγδοι ἐπίσης ἐτρέφοντο διὰ κρέατος, ἔτε ψητοῦ ἐπὶ ἀνθρακίᾳς, εἴτε βραστοῦ ἐντὸς πηλίνων ἀγγείων κατασκευαζομένων ὑπ' αὐτῶν. Τοῦτο μάλιστα ἔκαμνε καὶ ὁ Κέλλο διὰ λογαριασμὸν των, δεχόμενος νά τον βοηθῇ ὁ Λάγκας. Ὅσον διὰ τὸν Κάμην, οὗτος δέν κατεδέχετο, ἐν τῇ ὑπερηφανείᾳ του ὡς ἰθαγενεὺς, νά γίνῃ βοηθὸς ἐνὸς μαγειροῦ Βάγδου!

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ χειρότερος κουφός εἶνε ἐκεῖνος ποὺ δὲ θέλει νάκούσῃ.

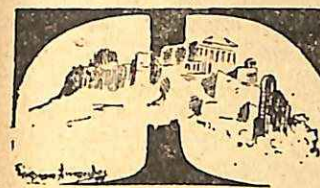
Καὶ τὸν πηλὸ τὸν δέρνουνε
Νά γίνῃ κεραμίδι.

(Παροίμια)

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΞΕΛΑΒΕ
Καλλιτεχνικαὶ
Ἐκθεσεῖς
εἰς
τὰς Ἀθῆνας καὶ

εἰς διάστημα ὀλίγου καιροῦ! Ὅν ὁμολογῆστε ὅτι εἶνε πολὺ, ὅτι εἶνε πάρα πολὺ ἐκπληκτικὸν καὶ ἀπρόοπτον τὸ φαινόμενον, διὰ μίαν πόλιν, περὶ τῆς ὁποίας ἐπιστεύετο ὡς τώρα ὅτι δέν ἔχει καλλιτεχνικὴν κίνησιν.

Ἡ πρώτη διοργανώθη ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας τῶν Φιλοτέχνων, εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάλου νεοκτίστου Ξενοδοχείου (τὸ Ἀκταῖον). Συνεκέντρωσε καὶ αὕτη ἀρκετοὺς ζωγράφους καὶ πολλοὺς ἐρασιτέχνας, ἐπέδειξεν ὀλίγα καλὰ ἔργα, ἐκίνησε κάπως τὴν προσοχήν τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ δέν εἶχε βέβαια τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἄλλων.

Ἡ δευτέρα ἐγίνεν εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ περιοδικοῦ «Παναθηναία», τὸ ὁποῖον συγχὰ κάμνει μικρὰς Ἐκθεσεῖς, ἀποτελουμένας ἐκ τῶν ἔργων ἐνὸς μόνο καλλιτέχνου. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο ὁ ζωγράφος δεσποίνης Κλεονίκης Ἀσπριώτου, ἡ ὁποία ἐξέθεσεν εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ περιοδικοῦ ὅλα τῆς τὰ ἔργα, προσωπογραφίας προπάντων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐθαυμάσθησαν πολλά. Οὕτως ἡ ἔκθεσις τῶν «Παναθηναίων», τὴν ὁποίαν πολλὸς κόσμος ἐπισκέφθη, — ἔμεινεν ἀνοικτὴ ὅλον τὸν Ὀκτώβριον, — ἀπεκάλυψε τὸ τάλαντον μιᾶς ἐλλήνιδος ζωγράφου διακεκριμένης, ἐκ τῶν ὀλίγων τὰς ὁποίας ἔχομεν.

Τρίτη ἦνοιξε τὰς πύλας τῆς ἡ ἐτήσια Ἐκθεσις τοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶς», ἐξ ἔργων ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς, τὰ ὁποῖα μέ μεγάλην αὐστηρότητα ἐξελέξε καὶ μέ πολλὴν καλαισθησίαν κατέταξε μία εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐξόχου ζωγράφου Ἰακωβίδου. Ἐδῶ ὁ ἐπισκέπτης ἔχει νά θαυμάσῃ ἔργα τῶν καλλιτέρων ἐλλήνων καλλιτεχνῶν, παλαιῶν καὶ νέων, προπάντων δὲ τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι φρίνονται ὅτι θὰ ὑπερβοῦν τοὺς παλαιούς, διότι καὶ ἡ τέχνην προοδεύει, καὶ ἡ ἔκθεσις προοδεύει, καὶ τὸ μέλλον εἶνε πάντοτε καλλίτερον τοῦ παρελθόντος. . . Ἐν γένει ἡ ἐφετεινὴ Ἐκθεσις τοῦ Παρνασσῶς ὁμολογεῖται ὡς ἀνωτέρα ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε, καὶ ἀποτελεῖ μίαν μεγάλην καὶ ἀναντίρρητον ἐπιτυχίαν.

Ἀλλ' οἱ ζωγράφοι ὅλοι δέν συνεφώνησαν νά λάβουν μέρος εἰς τὴν Ἐκθεσιν τοῦ «Παρνασσῶς». Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπρότιμησαν, — παντοῦ, βλέπετε, ὑπάρ-

χουν συμπάθειαι καὶ ἀντιπάθειαι, — νά στείλουν τὰ ἔργα των εἰς μίαν ἄλλην Ἐκθεσιν, τὴν ὁποίαν διοργάνωσεν ἄλλη Ἐπιτροπὴ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν καὶ αὐτὴ διαπρεπὺς ζωγράφου, τοῦ Ροῖλου, καὶ ἡ ὁποία ἐγκατεστάθη εἰς τὴν νέαν καὶ μεγάλην αἰθουσαν τοῦ Δημαρχείου. Καὶ αὕτη εἶνε ἡ τετάρτη Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις, ἐφάμιλλος πρὸς τὴν τοῦ «Παρνασσῶς», πλουσίᾳ εἰς ἔργα ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς, ἐνδιαφέροντα καθ' ὅλα.

Εἰς τὰς δύο αὐτὰς Ἐκθεσεῖς, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀκόμη ἀνοικταί, ἐκατοντάδες ἐπισκεπτῶν προσέρχονται καθημερινῶς, καὶ περιεργάζονται μέ προσοχήν τὰ ἐκθέματα, καὶ θαυμάζουν τὴν ταχέαν πρόοδον τῆς καλλιτεχνίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐκπλήσσονται πρὸ τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ ποιοῦ τῆς παραγωγῆς, καὶ ἀγοράζουν — οἱ πλουσιώτεροι — τὰ ἔργα πού τοὺς ἀρέσουν, καὶ ἐκφέρουν τὰς γνώμας των αἱ τεχνολογίται, — ὅσοι ἐσπούδασαν αἰσθητικὴν, καὶ ἐπισκέφθησαν εἰς τὰ Μουσεία τῆς Εὐρώπης τὰ ἔργα τῶν μεγάλων ζωγράφων, καὶ παρακολουθεῖν τὴν ἐξέλιξιν τῆς τέχνης, διότι οἱ ἄλλοι δέν εἰμποροῦν νά ἔχουν γνώμην, — καὶ ἀνταλλάσσουν τὰς ἐντυπώσεις των οἱ κοινοὶ ἐπισκέπται, καὶ ἀναγιγνώσκουν τὰς ἐφημερίδας διὰ νά ἡξεύρουν τί λέγουν οἱ εἰδικοί καὶ νά προσέρχωνται εἰς τὴν Ἐκθεσιν κάπως προετοιμασμένοι, — καὶ γίνονται οὕτω μίκα καλλιτεχνικὴ κίνησις, καὶ δημιουργεῖται μία ζωὴ εἰς ἀμύσθητον τέχνην, ὁποία σπανίως παρτηρεῖται εἰς τὰς Ἀθῆνας, ὅσον αὐτὰς τὰς ἡμέρας.

Δέν ἀμυιβάλλω, ὅτι ἐφροντίσατε καὶ σῆς νά ἐπισκεφθῆτε τὰς Ἐκθεσεῖς, ἢ ὅτι ἐπιφυλάττεσθε νά τὸ κάμετε εἰς πρώτην εὐκαιρίαν. Διότι θὰ ἦτο μεγάλη ἔλλειψις καὶ μεγάλη ἀδιαφορία καὶ ἀφιλομυστία ἐκ μέρους σας, — τὸ ὁποῖον ἀδυνατῶ νά πιστεύσω, — νά μὴν ἐπωφεληθῆτε τῆς περιστάσεως, διὰ νά ἰδῆτε τόσα ἔργα καὶ τῶν καλλιτέρων ἐλλήνων ζωγράφων, καὶ νά λάβετε μίαν ἰδέαν περὶ τῆς ἰδιοφυΐας ἐκείνου, καὶ νά γνωρίσετε ποῖος ζωγράφος ἡ τοῦλάχιστον ποῖος σὰς ἀρέσει καλλίτερα, καὶ νά μορφώσετε ὀλίγον τὸ γούστὸ σας, τὴν καλαισθησίαν σας, ἡ ὁποία μόνον διὰ τῆς συγχῆς θῆας ἔργων τέχνης μορφώνεται. Διὰ σὰς τοὺς νέους μάλιστα, τὸ μάθημα εἶνε ἀπαραίτητον, διότι θὰ ἦτο ἐντροπὴ νά γνωρίζετε τοὺς καλλιτέχνους μας μόνον κατ' ὄνομα καὶ νά τοὺς θαυμάζετε κατὰ συνθήκην καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, χωρὶς δηλαδὴ νά φροντίζετε νά γνωρίσετε καὶ τὰ ἔργα των. Αἱ Ἐκθεσεῖς αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἔχουν, καὶ καθὼς φιλόμουσος ἔχει καθήκον νά τας ἐπισκέπτεται καὶ νά τας περιεργάζεται μέ προσοχήν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ὅσοι ἐπισκέφθησαν καὶ περιέγραψαν τὴν Κωνσταντινούπολιν, δέν ἐλησμόνησαν τοὺς πολυαριθμοὺς τῆς σκύλους. Οἱ σκύλοι αὐτοὶ δέν εἶνε ἴσως εὐχάριστον θέαμα διὰ τοὺς ξένους, προσφέρουν ὅμως εἰς τοὺς κατοίκους τῆς μεγαλοπόλεως ἐκείνης ὑπηρεσίας ἀξίας λόγου καὶ ἀξίας τῆς εὐγνωμοσύνης των.

Διότι ὁ στόμαχος τῶν σκύλων ἐν γένει δέν ἔχει πολλήν ψεῖς· ἀνεκτικώτερος δὲ τῶν λοιπῶν εἶνε ὁ στόμαχος τῶν σκύλων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καταβροχθίζει τὰ πάντα, θνησιματὰ καὶ μὴ, χρησιμεύει δὲ ὡς βορβοροφάγος καθαριστῆς καὶ ὡς ἀπολυμαντικὸς κλίβανος συγχρόνως, — τόσῳ μᾶλλον πολυτίμος, καθὸςον προσφέρεται δωρεάν.

Ἐκτὸς τούτου, ὁ σκύλος τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶνε σχετικῶς ἡπίου χαρακτήρος, ἐμπνέεται ἀπὸ ἀληθῆ πατριωτισμὸν καὶ τρέφει ἀφωσίωσιν μεγάλην πρὸς τοὺς δίποδας συμπατριώτας του. Τὰ αἰσθήματα ὅμως αὐτὰ τρέφει διὰ μόνους τοὺς κατοίκους τῆς συνοικίας, ὅπου ἡ τύχη τον ἐφερεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ὡς ἰδιαιτέραν πατρίδα του.

Ζῇ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων ἐν εἰρήνῃ καὶ φέρεται μέ τρόπους εὐγενεῖς, ὁμιλιτικῶς, κυνικῶς, ὑπὸ τὴν καλλιτέραν σημασίαν τῆς λέξεως. Εἶνε πολὺ ἐξυπνος, πολὺ ἐργατικὸς, καὶ ἐπιδεκτικὸς προόδου κατὰ τὴν ἐκφρασιν διαπρεπὸς ἱατροῦ.

Οἱ σκύλοι εἶνε φύσει ζῶα κοινωνικά, ἀλλ' εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μάλιστα ἀποτελοῦν πραγματικῶς οἰκονομίαν, τόσον ἐντελῶς κατηρτισμένην, ὥστε ἔχουν καὶ νόμους ἰδίους. Εἶνε κράτος ἐν κράτει. Ζοῦν ἀνεξάρτητοι, ἐλεύθεροι νά διέρχωνται τὴν ζωὴν των κατὰ βούλησιν. Ἀλλ' ὅμως, ὅλοι οἱ σκύλοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως δέν συγχροτοῦν κράτος ἐνιαῖον. Διότι ἐκαστον τμήμα τῆς πόλεως ἔχει καὶ μίαν χωριστὴν δημοκρατίαν σκύλων ἀνεξαρτήτων, ἐλευθέρων, αὐτονόμων. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ προάστεια, τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐπαρχίας τῆς Αὐτοκρατορίας.

Οἱ σκύλοι ἐκαστοῦ τμήματος συνδέονται μεταξὺ των διὰ τῆς συνηθείας καὶ τῆς συγγενείας, ἀλληλοδοιοῦνται, ἀγαπῶνται καὶ δεικνύουν τοὺς ὀδόντας μόνον εἰς τὸν αὐθάδη ἢ ἀνόητον ξένον, — σκύλον, — ὁ ὁποῖος θὰ ἐτόλμα νά παρουσιάσῃ ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας των.

Ἐκάστη κοινότης ἔχει τὸν ἀρχηγόν της, ὁ ὁποῖος, ἐννοεῖται, εἶνε πάντοτε ὁ ἰσχυρότερος, ὁ γενναϊότερος καὶ ὁ ἀραιότερος τῆς φυλῆς του. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς ἔχει τὸ ὕψος σθαδρὸν καὶ ἀξιοπρεπὲς ἐνὸς δέν διαταράσσεται ἡ τάξις.

άλλ' ἄμα ξένος σκύλος τολμήσῃ νὰ τὰ ῥάξῃ διὰ τῆς παρουσίας του τὴν συνοικίαν, τότε φαίνεται διὰ μιᾶς ὁ ἡρώϊσμός του. Ὁρμητικός, ἀκράτητος, ἐκτίθεται εἰς τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου καὶ μάχεται σὺν σὺν σὺν ὅλην δὲ ἡ ἀγέλη παρασυρομένη ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς, ὁρμᾷ κατόπι τοῦ ἐναντίου τοῦ ἐχθροῦ.

Πῶς δὲ τελειοῦν συνήθως αἱ μάχαι αὗται;

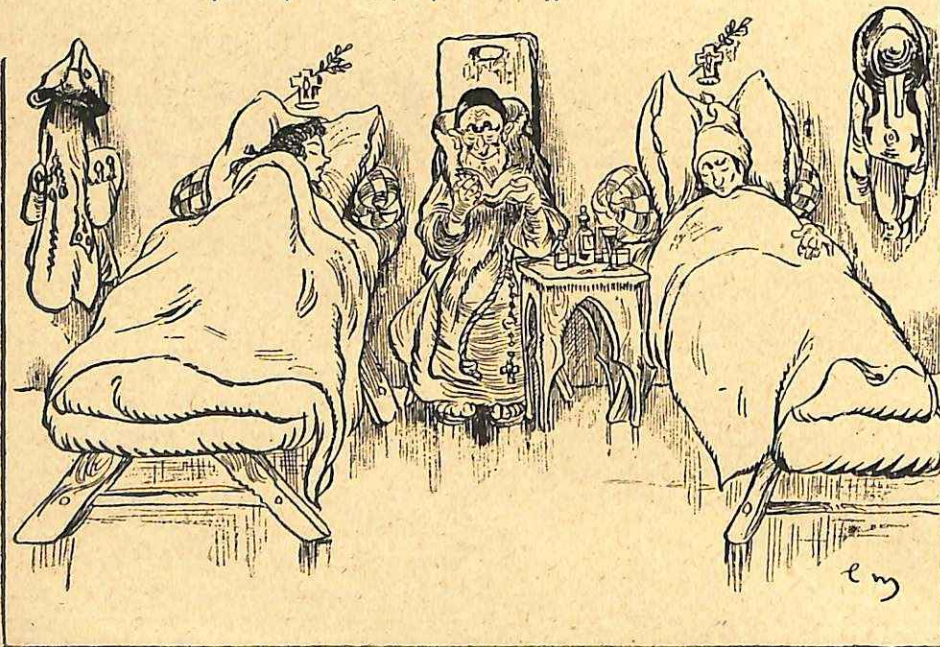
Ὁ νικηθεὶς πλαγιάζει κατὰ γῆς, ταπεινὸς κ' ἐξευτελισμένος. Ἡ κεφαλὴ του κύπτει πρὸς τὸ στῆθος καὶ ἡ γλῶσσά του λείχει πυρετωδῶς τὰ χεῖλη. Οὕτω ζητεῖ τὴν εἰρήνην. Καὶ ὁ νικηθεὶς ἀρχηγὸς ὑψώνει τὸν ὀπίσθιον πόδα ὑπεράνω τοῦ νικημένου καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου δεικνύει ὅτι τὸν ἐσυγχώρησεν. Ἐξεπλύθη ἡ κατὰ τῆς φυλῆς του ὕβρις διὰ τῆς ταπεινώσεως τοῦ νικηθέντος, ὁ ἐποῖος δύναται τώρα πλέον ἢ νὰ φύγῃ ἢ νὰ μείνῃ. Ἄν μείνῃ, θεωρεῖται ἐφεξῆς συμπολίτης τῶν νικητῶν του.

[Ἀπὸ τῆς «Ἀνέκδοτα Ζῶων» τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν Ὁφελίμων Βιβλίων.]

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 337.)

Ἡ Βαλεντίνος ἐν τῷ μεταξὺ μονομαχεῖ μετὰ τὸν τρίτον. Ἀμύνεται, ἀποκρούει, ἐπιτίθεται, κυτπᾷ, ὡς γενναῖος μικρὸς

« Ἠγρύπνησεν ἐπὶ τρεῖς νύκτας ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο κλινῶν. » (Σελ. 348, στήλ. 6'.)

Κερκόζ ποῦ εἶνε. Ἀλλ' ἐννοεῖται, ὅτι ὁ ἄνισος ἀγὼν δὲν παρατείνεται πολὺ. Μετ' ὀλίγον τὸ λεπτόν ξιφὸς θραύεται ἐπὶ τοῦ χαλυβδίνου θώρακος, καὶ ὁ Δέλιος δέχεται κατὰσθηθαι τὴν λεπίδα τοῦ κακούργου.

Οἱ τρεῖς μ. π. ῥά θοι, ἀφ' οὗ ἐξεπλήρωσαν οὕτω τὴν ἐντολὴν τοῦ κυρίου των, ἔθεσαν τὰ ξιφὴ των εἰς τὰς θήκας καὶ ἀπῆλθον ἡσύχως...

Μόνον ἀφ' οὗ ἐχάθησαν εἰς τὸ σκότος, ὁ Πονηρὶδης ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κρύπτης του, ἐπλησίασε τὸ ἀνίσθητον σῶμα τοῦ Γιαννίου, ἤρπασε τὸν σάκκον μετὰ τὰ χρήματά, καὶ ὁ ἄθλιος ἐτράπη εἰς φυγὴν.

Τὰ σώματα τοῦ βαρῶνου Κερκόζ καὶ τοῦ Γιαννίου ἐμείναν ἐξηπλωμένα εἰς τὸν δρομίσκον ἐκεῖνον, μέχρι τῆς ὥρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσήμανεν ὁ ὄρθρος. Τὴν στιγμήν ἐκείνην, ὁ θυρωρὸς ἐνὸς Μοναστηρίου Φραγκισκανῶν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ κατώφλιον, εἶδε τοὺς δύο ἀνθρώπους, ἐξεπλάγη, ἐπλησίασε καὶ ἐδεδαιώθη ὅτι ἀνέπνεον ἀκόμη.

Τότε ἐφώναξε τοὺς ἀδελφούς του, καὶ οἱ ἀγαθοὶ καλόγηροι, μετ' ἐσοχὴν καὶ προφύλαξιν, μετέφεραν τοὺς πληγωμένους ἐντὸς τοῦ Μοναστηρίου. Ἡτοιμάσθησαν ἀμέσως δύο κρεβάτια, τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, εἰς μικρὸν κελλίον ἀσβεστόχριστον ὅλον τὸ Μοναστήριον ἔκαμε θερμὴν παράκλησιν ὑπὲρ ἰάσεως τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ἔπειτα, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἡγουμένου, ὁ Βαλεντίνος καὶ ὁ Γιαννὶς παρεδόθησαν εἰς τὰς φιλανθρώπους φροντίδας τοῦ ἀδελφοῦ Εὐτύχιου.

Ὁ καλόγηρος αὐτὸς ἐπέδωσε τὰ τραύματα τῶν δύο μὲς φίλων, ἡγρύπνησεν ἐπὶ τρεῖς νύκτας ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο κλινῶν, παρηκολούθησε τὰς φάσεις τοῦ πυρετοῦ των, ἐδαπνήσεν ὑπὲρ αὐτῶν τοὺς θησαυροὺς τῆς πείρας καὶ τῆς ἐυσπλαχνίας του.

(διότι ἦτο ὀλίγον τι φλύαρος,) ἤρχισεν νὰ τοὺς διηγῆται φαιδρὰς ἱστορίας.

Ἡ ἔμφυτος εὐθυμία τῶν βενετῶν ἐνυπῆρχε καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ μοναχοῦ Εὐτύχιου. Μετὰ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὑπῆρχε συγχρόνως καὶ ἀπειρος ἀγαθότης. Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου, τοῦ προστάτου του, δὲν κατεδίκαιε καὶ αὐτὸς κανένα. Συχνὰ ἐδειχνε τὸν οὐρανόν, λέγων: « Ἰδέτε τί μεγάλη ποῦ εἶνε ἡ κυανὴ κατοικία! Ὑπάρχει βεβαίως ἐκεῖ θέσις δι' ὅλον τὸν κόσμον. »

Ὁ Βαλεντίνος καὶ ὁ Γιαννὶς, ὠχρότατοι ἀκόμη, ἀλλ' ἄρκετὰ εὐδιάθετοι ἀπὸ τὰ καλὰ λόγια καὶ τὰς περιποιήσεις τοῦ καλόγηρου, ἐκύτταζαν τὸν οὐρανόν διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ κελλίου των, καὶ ἀνωμολόγουν ὅτι τῶντι, ἡ «κυανὴ κατοικία» ἦτο ἀπέραντος.

Ἀμα ἐδυνάμωσαν ὀλίγον, ὁ ἀδελφὸς Εὐτύχιος τοὺς ἐγκαθίδρυσεν καὶ τοὺς δύο εἰς ψαθίνας πολυθρόνας, εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κήπου.

Ὁ κήπος τοῦ Μοναστηρίου ἦτο μᾶλλον ἀγρός, ἀλλ' ὁ πλέον χαριτωμένος καὶ τερπνὸς ἀγρὸς ποῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Τὰ φυτὰ, ἄγρια καὶ ἡμερα, ἔθαλλον ἐκεῖ μετὰ πᾶσαν ἀφθονίαν καὶ μετὰ πᾶσαν ἐλευθερίαν, ἀνεύχλητα, ἀπείρακτα, ὅπως ἤθελεν ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος νὰ ζοῦν ὅλα τὰ ἐμφυτὰ: ἄνθρωποι, ζῶα καὶ φυτὰ. Ἐκεῖ - μέσα δὲν ὑπῆρχον διαιρέσεις καὶ διακρίσεις, ὅπως εἰς τοὺς συνήθεις κοσμικοὺς κήπους, ὅπου ἡ βλάστησις ὑποβάλλεται εἰς κανόνας καὶ ὅπου τὸ ψαλλίδι τοῦ κηπουροῦ δουλεύει μετὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν... Ἐν μικρὸν τετράγωνον μόνον εἶχε παραχωρηθῇ ἐξαιρετικῶς εἰς τὸν ἀδελφὸν Εὐτύχιον, διὰ νὰ καλλιερῇ ἐκεῖ, χωριστὰ, τὰς ἱαματικὰς βοτάνας.

Καὶ ὁ μοναχὸς, χειριζόμενος ὅλον ἐν τὸν λίγον του, διηγεῖτο εἰς τοὺς δύο τραυματίας τὴν θαυμαστὴν ἱστορίαν, τὸν «χρυσὸν ἀπόλογον» τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου:

... Ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου, τοῦ ἐξ Ἀσίζης, ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε ἐπεξετείνετο εἰς ὅλα τὰ ζῶα καὶ εἰς ὅλα τὰ πράγματα. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος τὰ μετεχειρίζετο ὡς φίλους, τὰ ζῶα καὶ τὰ πράγματα, μετὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐξεδήλωναν καὶ αὐτὰ τὴν φιλίαν των. Ὅταν ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος περιεπάτει παρὰ τὸν αἰγιαλόν, τὰ ψάρια ἐβγαζαν τὸ κεφάλι των ἀπὸ τὸ νερόν καὶ τὸν παρηκολούθουν ἐν σώματι. Ὁμίλει μετὰ τὰς χελιδόνας. Ἐνᾶς ἄγριος λύκος ἔγινεν ἡμερὸς καὶ ἔπαυσε νὰ σπαράξῃ τὰ πρόβατα, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Τὸν χειμῶνα, τὰ γυμνά δένδρα ἐνεδύνοντο μετὰ φύλλα πρὸς τιμὴν του. Ὅταν διήρχετο ἀπὸ ἐξοχὴν, ἐσταματοῦσε διὰ νὰ χαιρε-

τήσῃ τὰς ἀκρίδας, λέγων: « Ἀκρίδες, ἀδελαφά μου! »

— Αὐτὸς, προσέθετεν ὁ Εὐτύχιος, αὐτὸς ὠδήγησε πρὸς σᾶς μετὰ τὸν δάκτυλόν του τὸν ἀδελφὸν Παῦλον, τὸν θυρωρὸν μας, ὅταν σᾶς εἶδεν ἐξηπλωμένους καὶ ἀναισθητοὺς ἀπέξω ἀπὸ τὸ Μοναστήριον.

Ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη λεπτομέρεια δὲν ἤμποροῦσε νὰ χωρέσῃ εὐκόλῃ εἰς τὸν νοῦν τοῦ Γιαννίου.

— Μὰ εἴθε βέβαιος, πολὺ βέβαιος, ἀδελφέ μου, ὅτι ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος μᾶς ἔσωσεν; ἡρώτα μετὰ πείσμα τὸν καλόγηρον.

— Καὶ γιατί ὄχι, φίλε Γιαννί;

— Μήπως μᾶς ἔσωσεν ὁ Ἅγιος Ὑδ;

— Ἐγὼ ἔτσι λέω...

— Καὶ γιατί, φίλε μου, ὁ Ἅγιος Ὑδ;

— Γιατί ὁ Ἅγιος Ὑδ εἶνε ἀπὸ τῆς Βρετάνης, σὰν καὶ μᾶς, εἶνε πατριώτης μᾶς ἐν ᾧ ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος εἶνε ἀπὸ ἐδῶ, εἶνε ἅγιος Βενετσάνος!

Ἡ ἀπάντησις ὅτι ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος ἦτο «Ἅγιος Βενετσάνος», ἐφάνη τόσο ἀστεία εἰς τὸν ἀδελφὸν Εὐτύχιον, ὥστε κατελήφθη ὑπὸ μεγάλου γέλωτος καὶ διὰ πολλὴν ὥραν ἐθώπευε τὴν γαστέρα του, τὴν ἄρκετὰ ἐξωγλωμένην. Ἐπειτα αἱ θωπεῖαί του μετετέθησαν εἰς τὸν ὄμον τοῦ Γιαννίου, πρὸς τὸν ὅποιον μετὰ πονηρίαν ὅλως βενετικῇ, εἶπεν:

— Ἐ, δὲν πειράζει! Ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος εἶνε τόσο καλὸς, τόσο ἡμερος, ὥστε θὰ ὑποχωρήσῃ ἀμέσως πρὸ τοῦ ἁγίου Ὑδ, φθάνει μόνον νὰ τὸν παρκαλέσῃ. Ἐπειτα θὰ τοῦ χρωστᾷ καὶ χάρι, ποῦ ἔσωσεν ἕνα τέσφ καλὸ παιδί, σὰν καὶ σένα, Γιαννί.

Πρὸ ἡμερῶν ἤδη ὁ ἀδελφὸς Εὐτύχιος εἶχε δεχθῇ τὰς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ Βαλεντίνου, κ' ἐγνώριζεν ὅλην τὴν τὴν ἱστορίαν. Δὲν εὕρισκε τίποτε τὸ ἐπαινετὸν εἰς αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ τίποτε τὸ κολάσιμον. Ἡ σειρά ἐκείνη τῶν ἀνδραγαθῶν καὶ τῶν ἀστειοτήτων, — αἱ ὁποῖαι ἄλλως τε ἐπληρόντο τόσο ἀκριβᾶ, — σειρά ἐκτεταμένη ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Βρετάνης μέχρι τῆς Βενετίας, ἀπέπνευεν ἄρωμα νεότητος, ἀπειρίας καὶ εὐπιστίας, ἡδὺ διὰ τὴν ἀνεξίκακον ψυχὴν τοῦ Φραγκισκανοῦ. Ἡγάπα κ' ἐξέτιμα τὸν Γιαννίον, ἀλλ' ἡσθάνετο πρὸς τὸν Βαλεντίνον φιλίαν τρυφερωτέραν, πλήρη ἀνοχῆς.

Ἡ δὲ μετάνοια τοῦ Βαλεντίνου, ἡ λύπη του διότι δυσηρέστησε τὸν πατέρα του, ὁ θερμὸς πόθος, τὸν ὅποιον ἐξέφραζε καθημερινῶς, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Κερκόζ, νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ κόμητος καὶ νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὴν συγγνώμην του, ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ αἰσθήματα ἐπειθον τὸν ἀδελφὸν Εὐτύχιον, ὅτι εἶχε σώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον ἕνα καλὸ παιδί.

Ἐν τούτοις ἡ θεραπεία τῶν τραυμά-

των ἔβαινε κανονικῇ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας οἱ δύο νέοι θὰ ἦσαν ἐντελῶς καλά, καὶ ἔπρεπε νὰ σκεφθοῦν διὰ τὸ μέλλον. Καὶ τὸ μέλλον προοιωνίζετο πολὺ θλιβερόν διὰ τὸν Βαλεντίνον καὶ διὰ τὸν Γιαννίον, ἕνα χαϊδευμένον ἀρχοντόπουλον καὶ ἕνα μικρὸν χωρικόν, εὐρισκομένους χιλιάδας λεύγας μακρὰν τῆς πα-

τρίδος των, εἰς ξένον τόπον. χωρὶς προστάειν, χωρὶς χρήματα.

Ὁ Βαλεντίνος ἐσυλλογίζετο περίλυπος, ὁ Γιαννὶς ἔμενε κατηφής, ὁ δὲ ἀδελφὸς Εὐτύχιος εὕρισκεν εἰς τὴν ἀγαθὴν καρδίαν του τὴν ἀπλουστεράν καὶ τρυφερωτέραν λύσιν:

(Ἐπεται συνέχεια) ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΕΥΝΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Ὁ Γιαννάκης εἶνε λοιπὸν ἀπαρηγόρητος. Ὁ Ἀσπρούλης εἶνε καὶ αὐτὸς λυπημένος, ποῦ του ἐπῆραν τόσα ἀδελφάκια του. Καὶ ἡ Μάρω ἐσυλλογίσθη ὅτι ἕνας περίπατος θὰ ἔκαμε καλὸ καὶ εἰς τοὺς δύο.

— Γιαννάκη, λέγει τοῦ ἀδελφοῦ της, πάμε λίγο ἔξω. Ὡς τὸν πλάτανο; Νὰ πάρωμε μαζί μας καὶ τὸν Ἀσπρούλη μετὰ τὴν μητέρα του; ἔ;

Ἀκοῦς ἐκεῖ! Ὁ Γιαννάκης εἶνε προθυμώτατος. Δὸς του «ἔξω» καὶ ἄλλο δὲν θέλει. Ἀμέσως λησμονεῖ καὶ τὴν λύπη του καὶ ὅλα... Ὁ περίπατος ὅμως δὲν ἐπέτυχεν, ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀσπρούλη.

Τὸ καίμενο τὸ ἄρνάκι, ἀσυνείηστο φαίνεται νὰ τρέχῃ, ἐκτύπησε τὸ ποδαράκι του σὲ μιὰ πέτρα, καὶ κουτσαίνει.

Ὁ Γιαννάκης θέλει, καλὰ καὶ σώνει, νὰ το πάρῃ ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ το γυρίσῃ ἐπὶ το μανδρί. Τὸ βάρος εἶνε μεγάλο γι' αὐτὸν καὶ τοῦ δίνει πολὺν κόπο. Καὶ ἡ ἀνησυχία τῆς Μάρως εἶνε μεγάλη. Φοβᾶται μὴν κουρασθῇ ὁ Γιαννάκης πολὺ καὶ ἀρρωστήσῃ.

— Ἀφῆσέ το χάμω, σοῦ λέγω. Θὰ το περάσῃ τὸ πόδι! φωνάζει ἡ Μάρω. — Δὲν το ἀφίνω, σοῦ λέγω, γιατί θὰ γίνῃ χειρότερα! φωνάζει ὁ Γιαννῆς.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, τί κάμνει ἡ προβατίνα, ἡ μητέρα τοῦ Ἀσπρούλη;

Λυποῦμαι πολὺ ποῦ θὰ σας τὸ πῶ: Βόσκει, χωρὶς νὰ τὴν μέλῃ καθόλου. Δὲν δίδει μιὰ πεντάρα, ποῦ λέγουν, ἂν ἐκουτσάθῃ τὸ παιδί της.

Ποῦ ἔρει τὸ καίμενο τὸ ζῶον ἀπ' αὐτά; Ὅπως νὰ πῆτε, ζῶον εἶνε πάντα!

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

εἰς προηγούμενον φύλλον, ὅτι καὶ τὰ μὴ ληφθέντα τετράδια, ἀφ' οὐ ἐστάλησαν ἐκ τοῦ Γραφείου μου, *ὀφείλονται*.) *Κελαρύζουσαν Κρήνην* (ὡραία τὰ Π. Πνεύματα, ἀλλὰ πατίνωστα.) *Κρόταλον* ([Ε] διὰ τὴν εὐρυεστάτην ἐπιστολήν διὰ τὸ ἄλλο πού μ' ἐρωτᾷς, πού νὰ ἐνθυμούμαι πλέον, ὅστερ' ἀπὸ τόσα· ἐπιστολάς καὶ περιγραφὰς καὶ ἐντυπώσεις πού λαμβάνω καθημερινῶς! ὁ διευθυντής μας δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μετὸν κ. Παπαδόπουλου, τὸν ὁποῖον ἀνεκέρυξαν ὑποψήφιον αἱ Συντεχνίαι· εἶνε πολλοὶ Παπαδόπουλοι, βλέπεις.) *Λαίμαργο Ποιτίκι* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν περὶ τοῦ οἰείου.) *Ἀρρὴν τοῦ Παργασσοῦ* (ἡ Κληρώσις τῶν Δώρων θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν προκήρυξιν τοῦ νέου Διαγείου διὰ τὸ 1903.) *Ξεριτευμένη Σινωπίδα*, *Νεαρὰν Ὑπαρξιν* (περιμένω.) *Ρόδιον Ἰππότιον* (ἔχει καλῶς.) *Ψηλὸ Κυπαρισσάκι* (ὄνειρον λοιπὸν ἐπεριμένεις διὰ νὰ μου γράψῃς; ἔ, ἄ, ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸ ξαναῖδῃς.) *Σπηλαιοὶ Δοξαπατῆρ* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς.) *Παριστριὰν* (οὐ, εἶνε πολὺ νωρὶς ἀκόμη νὰ συλλογίζεσαι· αὐτὴν τὴν ἡμέραν... ἄρισε νὰ μεγαλώσῃς, νὰ γράσῃς, καὶ ἔπειτα βλέπουμε.) *Ταπεινὸ Γλασεῖ* ([ΕΕ] εὐγε, ὡριόταται αἱ σελίδες τοῦ *Ψερολογίου* σου.) *Ἀγρὴν Φιλίαν* (δῶρον ἔστειλα· πότε θὰ μου ξαναγράψῃς πάλιν;) *Κλεῖδον τοῦ Λίνδιον*, *Κελαϊδίστραν* (ἔχει καλῶς· εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς νέας προτάσεις.) *Σιρ-λὰ Φαλονὰζ* (ὡραῖον τὸ Π. Πνεῦμα καὶ θὰ δημοσιευθῇ τὴν Πληροφορίαν σου ὅμως δὲν τὴν ἐννοῶ καὶ δὲν τὴν δημοσιεύω· περιέργου εἶνε διὰ σὺ σπανίως· μοῦ στέλλεις ἀπὸ τὰς Πληροφορίας που θέλω.) *Βάδερ Πάουελ* (σὲ εἰδοποιῶσα ὅτι τὴν ἔστειλα, καὶ ὅτι ὀφείλεις 30 λεπτά.) *Κλεῖδα τοῦ Πόντου* (ἔστειλα.) *Γιαμ-τεμτοῖκον* (πολὺ ἐχάρη ὁ κ. Φαῖδων δι' αὐτὰ πού μου γράφεις.) *Λευκὸν Κεῖνον* (σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα· δὲν πιστεύω, ὅτι οἱ κατὰ τὴν παιδικὴν τῶν ἡλικίαν μανιώδεις συλλέκται γραμματοσημῶν κλ' γίνονται ἅμα μεγαλώσου· τρελοὶ ἢ ἐκκεντρικοὶ ἢ ἰδιοτροποὶ· πρώτην φορὰν τὸ ἀκούω.) *Πράσινο Χαθίρι* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τῆς ποδηλατικῆς ἐκδρομῆς.) *Ἀλσος τῆς Κηφισιάς* (θέλει καὶ ρῶτημα; δὲν τὸ ὅρος δὲν ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς πεγαίνομεν πρὸς τὸ ὅρος· καὶ ἀφ' οὗ δὲν σου ἐπρότειναν ἀνταλλαγὴν, ἔκαμες πολὺ φρόνιμα νὰ προτείνῃς σύ.) *Ἡραΐδα τοῦ Ζαλόργου* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· βεβαίως ὁ Ζολὰ ἦτο ὁ μέγιστος τῶν συγχρόνων συγγραφέων, ἀλλὰ δὲν σας ἔγραφα τίποτε περὶ αὐτοῦ, διότι τὰ ἔργα του εἶνε διὰ μεγάλους ἀποκλειστικῶς, καὶ ἤξευρα ὅτι δὲν τὸν γνωρίζετε εἰμὴ ἐκ φήμης.) *Κωνσταντῖνον Α. Παύλου* (πολὺ εὐχαρίστη· ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμόν που θέλεις, τὸ ἔχει ἄλλος.) *Ὁβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας* (πού δὲν μου γράφει, διότι βλέπει ὅτι λαμβάνω πλῆθος ἐπιστολάς· μ' ἂν ἔκαμναν ὅλοι τὴν αὐτὴν σκέψιν;) *Ζωρίλιν* (ἔστειλα· εἶδες βέβαια τὴν Προκήρυξιν τοῦ Διαγωνισμοῦ.) *Ἐξοριστὸν Ναπολέοντα* (πολὺ συγκινητικὰ αὐτὰ πού μου γράφεις περὶ τοῦ δυστυχικοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἑρήμου.) *Μικρὰν Ἀμαζόνα*, *Μαρίδα* τοῦ *Βύριπου* (Βραβείον ἔστειλα.) *Ἀγροτικὴν Ζωὴν* (ναί, νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι σε βλέπει ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω καὶ σε ἀγαπᾷ καὶ σ' εὐλογεῖ...) *Ἀγγελον τῆς Εὐτυχίας* (ἔστειλα.) *Εὐγενὴ Καρδίαν* (ὁ Θεὸς μᾶς παρηγορεῖ καὶ μᾶς ἐνθυμῶναι νῦν τέχνομεν εἰς τὰς μεγάλας θλίψεις...) *Ἀριστον Ποδηλάτην* (ἰδοὺ, ἔγινεν ἡ ἐπιθυμία σου.) *Ἀύραν τῆς Κερκύρας* (μὰ κ' ἐγὼ δὲν το ἐπίστευσα ὅτι ἐμέθυσε, ἐννοία σου!) *Μικρὸν Βιολιστήν*, *Ἀύραν τοῦ Πηλίου* (ἔχει καλῶς.) *Ἀρχικαλαμπούριστὴν* (μοῦ ἤρесе τὸ ποιήμα σου.) *Μέγαν Ναπολέοντα* (ἔστειλα ἐκ νέου· ἴδε ἀνωτέρω τὴν ἀπάντησίν μου πρὸς τὸν *Παταχοῦ Παρόντα*) *Τυδέα* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ "ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς δρχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δρχ. 1, 10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2, 50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἀδελτος φρ. 3. — Χρυσόδετος φρ. 6.

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἀδελτος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανίλλας, ὧν ἕκαστος περιεχί 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

809. Λεξιγριφος.

Μὰ νότα μετὰ μετοχῇ;
Ὁ λύτες ἂν ἐνώσῃ;
Σοφὸν ἀρχαῖς ἐποχῆς
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃ.

Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Λαίμαργο Ποιτίκι.

810. Στοιχειόγριφος.

Ἀδίκᾳ τὸν κόπο κάνω
νὰ τοῦ ἀλλάξω τὸ κεφάλι,
Γιατὶ βασιλεὺς καὶ ἦτο
καὶ τὸ ἴδιο ὅλῃ πάλι.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Λευκῆς δι' Μιγμόν.

811. Ἀναγραμματισμός.

Τῆς Εὐρώπης μιὰ νησίς
Ἄν ἀναγραμματισθῇ,
Σ' ἕναν ἄνδρα τῆς Γραφῆς
Ὅτ' μετασχηματισθῇ.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Λευκῆς δι' Μιγμόν.

812. Μεταγραμματισμός.

Ἄν βγάλῃς ὕψλον καὶ βάλῃς ἰῶτα,
Αἱ μελωδίαι πύχυνε πρῶτα
Ὅλοι θὰ ἴδῃς νάπολεσθῶν
Καὶ τότε θάχῃς κατὰ χρυσοῦν.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Λευκῆς δι' Μιγμόν.

813. Ἀστήρ.

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀπτερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε ν' ἀναγινώσκειται καθεὺς πτηνόν, ὀριζοντίως ἀρχαῖος βασιλεὺς, διαγωνίως δὲ νῆσος τοῦ Αἰγαίου καὶ ὕλη ἐκρηκτικῇ.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Λευκῆς δι' Μιγμόν.

814. Ἐπιγραφή.

Ο Α Π Τ Ι
Α Ε Ω Ρ Ω
Δ Ξ Ε Ε Α
Χ Α Π Ε Ι

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Λευκῆς δι' Μιγμόν.

815-819. Μαγικὴ Θεά.

Ἀνταλλάσσοντες δύο ἰαδικήποτε γράμματα ἔ-

κάστη; τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς ἀρχαίας θεᾶς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζετε ἄλλας τόσας λέξεις:

σκιὰ, ὁμός, ὁκνῶ, ροφῶ, εἰς.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Λευκῆς δι' Μιγμόν.

820-822. Λογοπαίγνια.

1. — Ποῖον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου παίζεται;
2. — Ποῖα νῆσοι λέγει ὅτι εἶνε σχῆμα;
3. — Τί πρῆγμα ἂν καὶ μόνον, λέγει ὅτι εὐρίσκεται μαζί με ἄλλα;

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Λευκῆς δι' Μιγμόν.

823. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Τῶν ζητούμενων λέξεων αἱ πρῶται συλλαβαὶ σχηματίζουν ἀρχαῖον γνωμικόν.

1. Ἄνθος τοῦ ἀγροῦ. 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3. Ἀπόστολος. 4. Χριστιανικὴ ἀρετὴ 5. Μέρος συγγράμματος. 6. Δένδρον.

Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Λαίμαργο Ποιτίκι.

824. Φωνηεντόλιπον.

μλτ - τ - μλλν

Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Λαίμαργο Ποιτίκι.

825. Γρῆφος.

μ 1 Η δοξα Λ α

Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Λαίμαργο Ποιτίκι.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τοῦ φύλλου 35

592. Ἰσαάκιος (Ἰσαάκ, Ἰος.) — 393. Ἀρης, Κρῆς. — 394. Φάνος, φανός.

595. Ε ρ Μ ἦ Σ 396.

Λ Α Π Β Ι	Π Α Σ
Ε Υ Θ Ο Ν	Π Α Φ Ο Σ
Α Ο Α η	Λ Α Φ Υ Ρ Ο Ν
Σ α Ν ἱ Σ	Σ Ο Ρ Ο Σ
	Σ Θ Σ
	Ν

597. Σοφία πλούτου κτῆμα τιμώτερον. — 398. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν γραμμάτων ο, ε, σχηματίζεται: *Τοῖς νόμοις πείθου*. — 399. Αἱ ζητούμεναι λέξεις: *Γηροσύνη, Λυγχεύς, Τυδεύς, Τάνταλος, Νέμεσις, Σκείρων, Χάρυβδις* Τὸ δὲ φωνηεντόλιπον: ΓΑΤΤΝ-ΣΧ = Γλωττανίσχε. — 400. Τὸ πεπρωμένον διαφυγεῖν ἀδύνατον. — 401. Ἡ ἐξίς δευτέρα φύσις (ἡ, αἶψ, εἰς, δεῦτε, ραφίς, ὕς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις *λεπτά* 10, διὰ τὸ τοῖς συνδυασμαῖς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐκείναις ὅροις 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγωτεῖται τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτία πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. — Ἐλένη Κ. Πράσινα, Πάτρα (Grèce.) (B-72)

Dēmétrius E. Cokalis, Alexandrie Egypte. εὐχαρίστας ἀνταλλάσσει εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτία πανταχόθεν. (B-73)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτία πανταχόθεν. — Ἀντώνιος Α. Ἰωαννίδης, Ἀθήναι. — Antoine A. Joannides, Larissa (Grèce.) (B-74)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτία πανταχόθεν. — Βασίλειος Γ. Λουκάκη, ὁδὸς Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, Πειραιεύς. (B-65)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτία πανταχόθεν. — Κωνσταντῖνος Μάνδρου, Θεσσαλονίκη, Poste-restante (B-76)